

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **OSMPB, občanské sdružení**, se sídlem Duchcovská 404/75, Teplice, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 1. 2011, čj. R 142/2010/IN-950/2011/310/PMo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2011, čj. 62 Af 16/2011 - 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2011 byla zamítnuta žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného, cit. v záhlaví tohoto rozsudku.

[2] V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že žalobce sice doložil, že na svém účtu nemá aktuálně dostatek finančních prostředků na zaplacení soudního poplatku, avšak neshledal důvod, aby byl žalobce osvobozen od jeho zaplacení. Sama skutečnost, že žalobce nemá finanční zajištění pro pokrytí jeho činnosti alespoň v základním a pro jeho činnost nezbytném rozsahu, nemůže totiž znamenat, že povinnost

jeho základního materiálního zajištění při prosazování svých práv na informace by měla být automaticky přesouvána na stát. Dále krajský soud uvedl, že stanovená výše soudního poplatku (2000 Kč) představuje přiměřené materiální riziko pro případ neúspěchu žalobce ve věci. V případě úspěchu bude žalobci svědčit právo na náhradu nákladů proti neúspěšnému účastníkovi řízení. Dle názoru krajského soudu je proto spravedlivé po žalobci požadovat, aby si prostředky pro tyto účely opatřil primárně od svých členů nebo jinou svou činností. Pokud žalobce tvrdí, že jeho primární činností není vyvolávat soudní spory a žádná nadace neposkytuje prostředky na úhradu soudních výloh, není toto tvrzení v uvedené souvislosti relevantní. Krajský soud dodal, že zamítnutí žádosti nelze v posuzovaném případě vnímat jako ztěžování dosahování cíle občanského sdružení prostřednictvím ztěžování přístupu k soudu. Hodlá-li být žalobce aktivně činný, je objektivně ospravedlnitelné požadovat po něm, aby si materiální prostředky pro prosazování tohoto cíle, a to alespoň v základní a pro samotnou činnost nezbytné míře, zajistil sám.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť vychází z předpokladu, že soudní poplatky jsou nezbytným výdajem pro naplňování cílů činnosti žalobce, avšak tento předpoklad je dle názoru stěžovatele nepodložený. Krajský soud totiž vůbec nezohlednil argumentaci v žádosti o osvobození od soudních poplatků ze dne 19. 2. 2011, kde se uvádí, že cílem činnosti stěžovatele není vyvolávání soudních sporů. Dále považuje stěžovatel napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že krajský soud nikde neuvedl, na základě jakých zjištění dospěl k závěru, že soudní poplatek mohou zaplatit členové stěžovatele a že je spravedlivé po nich jeho zaplacení požadovat. Takový závěr by bez řádného dokazování mohl dle názoru stěžovatele znevýhodňovat nemajetné právnické osoby vůči žadatelům o osvobození od soudních poplatků z řad fyzických osob. Navíc, argumentaci krajského soudu ohledně samotné výše poplatku považuje stěžovatel za nepatřičnou. Stěžovatel k tomu dále uvádí, že dosud vede a vedl před správními soudy řadu sporů a vždy žádal o osvobození od soudních poplatků. Zamítne-li příslušný soud žádost, je vždy na individuálním rozhodnutí členů stěžovatele, zda bude soudní poplatek uhrazen z jejich osobních prostředků. Takové rozhodnutí závisí na mnoha vlivech včetně jejich sociální situace.

[5] Dle názoru stěžovatele nelze ani tvrdit, že jde o zneužití práva, tak jak je popsáno v rozsudku NSS ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 1 As 70/2008. Skutečnost, že stěžovatel existuje již od roku 2006 bez přiměřeného formálního majetkového zázemí dle názoru stěžovatele nedokládá, že nemajetnost stěžovatele je fingovaná. Stěžovatel má s ohledem na předmět své činnosti za to, že v právním státě orgány veřejné správy respektují platné právo, z tohoto důvodu není model jeho fungování založen na předpokladu, že těžištěm jeho činnosti bude vedení soudních sporů a s těmito výdaji tak nepočítá.

[6] Nejvyšší správní soud nevyzýval stěžovatele k uhrazení soudního poplatku. Opětovné trvání na uhrazení poplatku pro toto řízení by totiž znamenalo další řetězení téhož problému, který je předmětem původního řízení. Z logiky věci by se trvání na

úhradě nejevilo smysluplným a ani by nesvědčilo hospodárnosti a rychlosti celého řízení. Zároveň by vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval, a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti. V této problematice odkazuje zdejší soud na svou ustálenou judikaturu, především na rozsudek ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz). Jakýkoliv jiný přístup by byl bezúčelný, formalistický, v rozporu se zásadou procesní ekonomie a nemohl by vést k ochraně práv stěžovatele. Uvedené se přiměřeně vztahuje rovněž k podmínce právního zastoupení v řízení před zdejším soudem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud dále zkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., napadá však současně i správnost závěrů krajského soudu Zdejší soud proto zkoumal, zda krajský soud pochybil, když žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítl, resp. zda své rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

[10] Ustanovení § 36 odst. 3, věta první s. ř. s. stanoví, že „[ú]*častník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků.*“

[11] Cílem uvedeného ustanovení je formou individuálního osvobození od soudních poplatků, chránit účastníka řízení nacházejícího se v nepříznivých majetkových poměrech před nepřiměřeně tvrdým dopadem poplatkové povinnosti. Předpokladem pro osvobození je kumulativní splnění tří podmínek: žalobce o osvobození požádá, nedostatek prostředků doloží a návrh na zahájení řízení není zjevně neúspěšný (věta druhá cit. § 36 odst. 3 s. ř. s.). Institut osvobození od soudních poplatků přitom představuje toliko určitou výjimku ze zákonné poplatkové povinnosti, nikoli institut umožňující bezbřehý, bezplatný přístup k soudu (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2009, čj. 9 Ans 6/2009 - 71).

[12] K vlastní otázce posuzování nedostatečnosti prostředků pak lze vyvodit obecný závěr, že při rozhodování podle § 36 odst. 3 s. ř. s. soud především porovnává na jedné straně výdělkové a další majetkové a sociální poměry dotyčného účastníka řízení, na druhé straně pak porovnává výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s předmětným řízením před soudem či povahu věci samé. Výsledkem této úvahy je pak závěr, zda účastníkovi je možné přiznat osvobození od soudních poplatků či nikoli.

[13] V usnesení napadeném kasační stížností sice krajský soud konstatoval, že stěžovatel aktuální nedostatek finančních prostředků doložil. S ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů, ze které krajský soud v napadeném usnesení zjevně vycházel, však stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal. Krajský soud v daném případě

žádost neshledal důvodnou, protože tvrzení stěžovatele obsažená v žádosti o osvobození od soudních poplatků, že žádná z nadací neposkytuje prostředky na úhradu soudních výloh, anebo, že stěžovatel nepočítá s vedením soudních sporů, nemůže znamenat, že by měla být povinnost základního materiálního zajištění stěžovatele, který je právnickou osobou, při prosazování jeho práv automaticky přesouvána na stát.

[14] Podrobně se Nejvyšší správní soud k problematice žádostí o osvobození od soudních poplatků neziskových právnických osob vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 - 74, ve věci *Ateliér pro životní prostředí, o. s.*, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS. Uvedené rozhodnutí dopadá i na nyní posuzovanou věc.

[15] Rozšířený senát ve svém usnesení konstatuje, že „[p]*ři posuzování podmínek pro osvobození od soudních poplatků soud podle § 36 odst. 3 věty první s. ř. s. zkoumá, zda právnická osoba má dostatečné prostředky. Pokud právnická osoba vědomě uspořádá svoji činnost tak, aby dlouhodobě setrvávala bez dostatečných finančních prostředků, ačkoliv jejich vynakládání v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné, nelze takovou právnickou osobu zpravidla osvobodit od soudního poplatku ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.*“. Jinými slovy, v konkrétním případě je potřeba vždy zkoumat, zda žádající právnická osoba skutečně dostatek finančních prostředků na prosazování svých práv před soudem nemá, anebo, zda tento nedostatek pouze předstírá. Rozhodující pro posouzení této otázky je dle rozšířeného senátu NSS skutečnost, zda „*právnická osoba dlouhodoběji funguje v souladu s účelem (cílem), pro který byla založena či který je předmětem její činnosti, aniž by ovšem byla schopna takové fungování zabezpečit ze zdrojů, které má sama právně k dispozici.*“ Pokud by tomu tak bylo „*je to indicií, že ve skutečnosti ekonomické zázemí takové osoby tvoří lidé podílející se přímo či nepřímo, zjevně či skrytě na její činnosti. Takové dlouhodobé fungování tedy naznačuje, že skutečné ekonomické možnosti dané právnické osoby jsou větší než rozsah majetku, který jí (formálně) právně patří, a že ve skutečnosti netrpí nedostatkem prostředků, neboť žádná právnická osoba nemůže jako skutečně samostatná entita dlouhodobě existovat bez dostatečného majetkového zázemí pokrývajícího náklady na její činnost. Důkazní břemeno k prokázání, že nemá dostatek prostředků, nese účastník řízení*“ (viz bod 25 cit. usnesení čj. 1 As 70/2008 - 74). V daném případě indicie o tom, že skutečné ekonomické možnosti stěžovatele jsou větší než rozsah majetku, který mu (formálně) právně patří, vyplývají přímo z tvrzení stěžovatele (blíže viz body [20] a [21] níže).

[16] Krajský soud ohledně majetkových poměrů stěžovatele další dokazování neprováděl, neb jak vyplývá z napadeného usnesení, měl tyto skutečnosti za dostatečně prokázané. Zdejší soud přípisem ze dne 22. 6. 2011 vyzval stěžovatele k doplnění dalších informací o jeho fungování a činnosti; konkrétně měl stěžovatel příslušnými písemními doklady doložit informace týkající se počtu jeho členů, výše členských příspěvků a dále informace, z jakých zdrojů stěžovatel vytváří materiální prostředky pro své hospodaření, včetně relevantních aspektů své činnosti a jejich financování. Nakonec byl stěžovatel vyzván, aby zdejšímu soudu doložil, zda v době podání žádosti o osvobození od soudních poplatků existovaly nějaké mimořádné okolnosti, které stěžovateli neumožňovaly úhradu soudního poplatku za podanou žalobu z vlastních zdrojů.

[17] Ve vyjádření k výzvě, které bylo zdejšímu soudu doručeno dne 30. 6. 2011, stěžovatel uvedl, že od svého založení (r. 2006) má sdružení tři členy. Stěžovatel ve svém

vyjádření dále tvrdí, že placení členských příspěvků je dobrovolné a jejich výše ani četnost tak není stanovena. Dále podrobně popsal příjmy a výdaje, které mu v příslušných letech vznikly (příjmy: r. 2006 – 14 875 Kč; r. 2007 – 5033 Kč; r. 2008 – 16 820,50 Kč; r. 2009 – 13 000 Kč; r. 2010 – 1000 Kč a r. 2011 – 2000 Kč). Z tvrzení stěžovatele vyplývá, že jediným příjmem sdružení, kromě údajně dobrovolných členských příspěvků, byl příspěvek nadace OSF Praha v celkové výši 28 354,55 Kč v roce 2009, resp. 2010 (ve dvou splátkách), který byl použit na nákup osobního počítače, tiskárny, fotoaparátu, knih, tvorbu internetových stránek, připojení k internetu pro rok 2010 a právní služby. Další výdaje stěžovatele představují režijní náklady sdružení, jejichž výši, a to ani průměrnou, však nijak blíže nespecifikoval. Vedle toho stěžovatel dle svého vyjádření pro svoji činnost využívá kancelářské potřeby, knihy a právní software, který je v majetku členů sdružení. Závěrem stěžovatel uvedl, že v době podání žádosti o osvobození od soudních poplatků neexistovaly žádné mimořádné okolnosti, které by se vymykaly obvyklé majetkové situaci sdružení a které by neumožňovaly soudní poplatek uhradit z vlastních zdrojů. Další písemné podklady, které by tvrzení stěžovatele prokazovaly, ovšem stěžovatel nedoložil.

[18] Stěžovatel v zásadě tvrdí, že jelikož předmětem jeho činnosti není vedení soudních sporů, měl by být od soudního poplatku soudem osvobozen. Co je předmětem jeho činnosti však stěžovatel nijak nekonkretizoval ani nedoložil. Z dosavadní rozhodovací činnosti vztahující se ke stěžovateli (např. řízení vedené před NSS pod sp. zn. 5 As 34/2009 nebo pod sp. zn. 5 As 33/2009) je zdejšímu soudu známo, že cílem stěžovatele jakožto občanského sdružení podle jeho stanov, je posilování veřejné kontroly orgánů státní správy. Tuto aktivitu stěžovatel může realizovat mimo jiné i účastí v řízeních, v nichž jsou projednávány a řešeny spory z toho vyplývající.

[19] Stěžovatel ve své žádosti o osvobození od soudních poplatků uvedl, že vychází z předpokladu, že v ČR „coby právním státě, orgány veřejné moci v zásadě respektují platné právo“, proto „model fungování žalobce není založen na předpokladu, že těžištěm jeho činnosti bude vedení soudních sporů“, a proto s náklady na soudní spory nepočítá. Na druhé straně v kasační stížnosti sám uvádí (a zdejšímu soudu je tato skutečnost známá i z jeho vlastní rozhodovací činnosti), že vede a vedl již řadu sporů, ve kterých rovněž vždy žádal o osvobození od soudních poplatků. I když tedy stěžovatel tvrdí, že cílem jeho činnosti není vedení soudních sporů, z uvedeného je zřejmé, že účast stěžovatele v řízeních před správními soudy (a to i v řízeních o mimořádných opravných prostředcích) není pro něj nic výjimečného ani překvapivého. Pokud stěžovatel hodlá být tímto způsobem aktivní, lze také důvodně očekávat, že si materiální prostředky pro prosazování svých cílů dostatečně zajistí. Pakliže stěžovatel vychází z předpokladu, že to bude výlučně stát, který za všech okolností ve všech obdobných případech jednotlivých kroků stěžovatele k dosažení jeho cíle ponese veškeré jeho náklady na soudní řízení, je takový předpoklad nelegitimní a nemá oporu ani v již cit. § 36 odst. 3 s. ř. s. Dle názoru Nejvyššího správního soudu proto nemůže být žádost o osvobození od soudních poplatků důvodná výlučně proto, že stěžovatel jako sdružení nemá pro takovou činnost žádné materiální prostředky a nevyvíjí žádnou činnost k jejich zajištění.

[20] Stěžovatel dále namítal, že soud nesprávně vycházel z předpokladu, že „soudní poplatek mohou zaplatit členové sdružení a že je spravedlivé to po nich požadovat“. Zdejší soud k této námitce uvádí, že právě uvedené krajský soud vůbec nevyslovil. V napadeném

usnesení krajský soud pouze uvedl, že je v první řadě „*spravedlivé* po stěžovateli *požadovat, aby si* základní finanční prostředky*, tu využitelné na zaplacení soudního poplatku, opatřil primárně od svých členů nebo jinou svou činností.*“ Tvrdí-li stěžovatel, že model jeho fungování je vědomě zorganizován tak, že jeho členové nejsou povinni hradit členské příspěvky a náklady související s řízením před soudy hradí pouze tehdy, pokud jim to jejich sociální situace umožňuje, musí být na tuto skutečnost pohlíženo ne jinak než tak, že stěžovatel úmyslně udržuje stav, kdy zůstává dlouhodobě bez finančních prostředků (srov. bod 25 usnesení RS NSS čj. 1 As 70/2008 - 74, cit. v bodě [15] shora). Navíc, sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že již od svého vzniku existuje „bez přiměřeného formálního majetkového zázemí“.

[21] Dále stěžovatel přiznal, že ke své činnosti využívá kancelářské potřeby, knihy a právní software, který je v majetku členů sdružení; jiným slovy, že hospodaří s majetkem, který formálně-právně jeho majetkem není a tímto způsobem, příp. účelově vázanými příspěvky (granty apod.) nepoužitelnými na úhradu soudních či správních poplatků, zajišťuje administrativní a odbornou podporu své činnosti. Vědomě se tedy snaží určitý typ obvyklých nákladů na svoji činnost, s jejichž vynakládáním vzhledem k povaze této činnosti musí zásadně počítat, eliminovat tím, že své poměry (tedy způsob vyřizování činností a financování potřeb) nastavil tak, aby delší dobu setrvával ve stavu bez dostatečných prostředků (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, čj. 2 As 33/2011 - 44, ve věci *Občanského sdružení Vulpes Polar*).

[22] Zde nutno opět odkázat na usnesení rozšířeného senátu, podle kterého „[j]*e zásadně věcí dotyčné právnické osoby, z jakých prostředků financuje svoji činnost; používá-li k tomu dlouhodobě pouze takových dotačních mechanismů, které neumožňují financování určité podmnožiny jejích aktivit (placení soudních poplatků), je nutno* [...] *považovat za snahu o zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s., spoléhá-li na to, že takové náklady bude krýt tím, že od nich bude v soudním řízení osvobozena*“ (bod 31 cit. usnesení).

[23] Na základě těchto skutkových podkladů se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který shledal, že model fungování stěžovatele nezajišťuje placení soudních poplatků, ačkoliv tyto poplatky lze považovat za obvyklé náklady jeho činnosti. S účastí v soudních řízeních, která patří mezi formy činnosti stěžovatele, je neodlučně spjata povinnost platit soudní poplatky, čehož si stěžovatel, respektive jeho členové, nepochybně musí být vědomi. Navzdory tomu stěžovatel delší dobu setrvává ve stavu bez dostatečných finančních prostředků použitelných na úhradu soudních či správních poplatků a spoléhá na to, že bude pro nedostatek majetku od placení těchto poplatků osvobozován. To je patrné i z vyjádření stěžovatele, který fakticky deklaroval, že kromě příspěvků zcela závislých na vůli členů, žádné jiné příjmy nemá a žádná nadace pro tyto účely finanční prostředky neposkytuje.

[24] Z výše uvedených důvodů zdejší soud konstatuje, že krajský soud správně vyhodnotil žádost stěžovatele jako nedůvodnou, přičemž z napadeného usnesení jednoznačně vyplývá, že při svých úvahách zohlednil i argumentaci stěžovatele uvedenou žádosti o osvobození od soudních poplatků. Svůj závěr řádně a dostatečným způsobem odůvodnil, proto je námitka stěžovatele, že napadené usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné, nedůvodná.

[25] Na věc by mohlo být nahlíženo jinak, pokud by byla výše soudního poplatku nepřiměřeně vysoká nebo pokud by stěžovatelova aktuální finanční situace byla odůvodněna např. náhlou změnou finančních toků, nutností podat větší počet žalob v krátkém období či jinou obdobně závažnou změnou okolností a z toho vzniklými potížemi (obdobně k tomu viz rozsudek ve věci *Vulpes Polar*, cit. v bodě [21]). Stěžovatel však žádnou z těchto skutečností ani v kasační stížnosti, ani ve vyjádření k výzvě zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2011 neuvádí. Naopak, ve vyjádření k výzvě NSS výslovně uvedl, že v době podání žádosti o osvobození od soudních poplatků žádné takové mimořádné okolnosti neexistovaly (viz bod [17]).

[26] Z argumentace uvedené v bodě [12] vyplývá, že při rozhodování o přiznání osvobození od soudních poplatků jde o poměřování konkrétních majetkových poměrů konkrétní osoby s konkrétní výší soudního poplatku, popřípadě dalších možných nákladů řízení. Pokud tedy krajský soud v případě stěžovatele zohledňoval také výši soudního poplatku (2000 Kč), postupoval zcela správně. Krajský soud v posuzované věci dospěl k závěru, že výše soudního poplatku představuje přiměřené materiální riziko pro případ stěžovatelova neúspěchu. Zároveň v napadeném usnesení stěžovatele upozornil, že v případě úspěchu ve věci bude stěžovateli svědčit právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému účastníkovi.

[27] S tímto závěrem krajského soudu lze rovněž zcela souhlasit. S ohledem na uvedenou výši soudního poplatku a soudní praxi vylučující možnost uložit neúspěšnému žalobci k náhradě náklady správního orgánu spojené s jeho zastoupením advokátem a obecně vylučující náhradu nákladů osoby zúčastněné na řízení však zřejmě nelze považovat náklady soudního řízení správního za nepřiměřeně vysoké, a to ani v součtu s ostatními běžně očekávatelnými náklady řízení. Nicméně pokud by poplatek i v takovéto výši představoval překážku pro přístup k soudu, soud účastníka řízení za splnění zákonných podmínek od povinnosti jeho placení osvobodí. Jak již však bylo řečeno, s takovým postupem soudu nelze důvodně počítat v každém případě tvrzené nemajetnosti. Uvedeným postupem by tak docházelo ke zvýhodňování určité skupiny subjektů (zde neziskových právnických osob), aniž by k tomu však byla dána opora v zákoně. V této souvislosti kasační soud znovu připomíná, že ve věci přiznávání osvobození od hrazení soudních poplatků jde vždy o postup výjimečný, nenárokový, zcela závislý na podkladech, které účastník řízení k žádosti doloží.

[28] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1, poslední věta s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu